

Ο Τιβέριος, κόμης των εξκουβιτόρων, είχε ευνοήσει την άνοδο στην εξουσία του Ιουστίνου. Το αυτοκρατορικό ζεύγος δεν είχε απογόνους και ο Ιουστίνος, που βυθιζόταν στην τρέλα, τον αναγόρευσε καίσαρα στις 6 Δεκεμβρίου 574. Για τέσσερα χρόνια ο Τιβέριος ασκεί ήδη στην πράξη την εξουσία ως συναυτοκράτορας, έστω και αν είχε να αντιμετωπίσει τη φιλοδοξία της Σοφίας και την ισχυρή προσωπικότητά της.

Στα Βαλκάνια ο Τιβέριος υιοθετεί την ίδια ρεαλιστική πολιτική του προκατόχου του, εξαγοράντας τους Αβάρους με ετήσια εισφορά 80.000 σολίδων και εξασφαλίζοντας την επέμβασή τους εναντίον των Σκλαβηνών το 578. Οι Σκλαβηνοί είχαν, κατά πάσα πιθανότητα, πραγματοποιήσει το 571 και το 578 εισβολές νοτίως του Δούναβη, για τις οποίες δεν κάνουν λόγο τα κείμενα αλλά τις οποίες μαρτυρούν τα αρχαιολογικά ευρήματα και κυρίως σειρά περιπτώσεων παράχωσης νομισμάτων. Λίγα χρόνια αργότερα οι επιθέσεις ξαναρχίζουν. Μετά από πολιορκία τριών χρόνων, οι Έβροι επιτυγχάνουν την παρπαδοση του Σιρμίου, που ήλεγχε τη γέφυρα επί του ποταμού Σάβου και αποτελούσε κλειδί εισόδου στα Βαλκάνια, ενώ νέο κύμα Σλάβων εισχωρεί μέχρι το νότιο τμήμα της Ελλάδας (πιθανόν της Πελοποννήσου) χωρίς ωστόσο να εγκατασταθεί εκεί. Οι θησαυροί των νομισμάτων επιβεβαιώνουν τη μαρτυρία του Ιωάννη της Εφέσου, κατά τον οποίο *"τρία χρόνια μετά το θάνατο του Ιουστίνου [Β'] επί της βασιλείας του νικηφόρου Τιβερίου [το 581], το καταραμένο έθνος των Σλάβων... διέτρεξε όλη την Ελλάδα, την επαρχία της Θεσσαλίας και τη Θράκη, ερήμωσε πολλές πόλεις και ιδιοκτησίες... Αυτό διήρκεσε τέσσερα χρόνια... Οι Σλάβοι εγκαταστάθηκαν εκεί και εξαπλώθηκαν σύμφωνα με τη θεία θέληση... και σήμερα ακόμη [το 584] είναι εγκατεστημένοι στις ρωμαϊκές επαρχίες... σκοτώνοντας, αρπάζοντας το χρυσό, το ασήμι, τα κοπάδια των αλόγων"*.